

Akinek a fülbevalói egymásnak „köszönnek”

Kilenc év londoni tapasztalat után itthon boldogul Hajnal Zsuzsa

Londonban stílustanácsadó volt, luxusüzletekben dolgozott, közben ruhákat is tervezett, meg weboldalakat is elemzett. Hajnal Zsuzsa kilenc év után költözött haza, itthon pedig ékszerkészítő lett. Kézigye könnyen felismerhető, bőrből készült fülbevalóiról messziről megmondja az ember, hogy az Hajnal-ékszer. Egyediségében az a legkülönlegesebb, hogy felismerik egymást a Hajnal-ékszer hordói, s egymásra mosolyognak, sőt, van, amikor még „köszön” is egymásnak két Hajnal-fülcsi.

FOTÓK: HAÁZ VINCE

Hajnal Zsuzsa (középen) Londonból hazatelepült ékszerkészítő alkotásaira Erdély-szerte érdeklődés van

– Alig több mint egy éve kezdett ékszereket tervezni, s lassan a város tele van Hajnal-ékszerekkel. Hogyan kezdődött?

– Kilenc évet éltem Londonban, ruhákkal foglalkoztam, elvégeztem egy hároméves felsőoktatási képzést, stílustanácsadónak tanultam. Azután luxus fehérneműboltban dolgoztam stílustanácsadóként, sok emberrel megismerkedtem. Mégis: amit ékszerben akartam magamnak, sosem találtam meg. Mindig is szerettem volna magamnak nagy, bohém, tényleg extravagáns ékszereket tölal, bőrrrel, de még Londonban sem lehetett találni.

– Volt elképzelése, amit nem talált meg sehol?

– Igen, legfőképpen az indiánok, a törzsi népek inspirálta stílus érdekelt, ami annyira szép, színes, kreatív... és kézműves. Most nem is csak az indiánok kultúrájára gondolok, hanem általában a benszüllött népek kultúrájára, a törzsi kultúrára. Lehet, előző életemben indián voltam(nevet), vagy nem tudom, honnan ez a vonzódás, de ez az irányvonal, amelyet képviselnek az ékszereim, s amelyet nem kaptam meg sehol sem külföldön, sem itthon.

– Kilenc év után miért költözött haza Marosvásárhelyre?

– Sok oka volt ennek, körülbelül két évet gondolkodtam is rajta. A legfőbb ok az volt, hogy ott nem ugyanaz a magánélet minősége, mint itt:

szinte kizárt, hogy normális párkapcsolatod legyen, a családod nincs ott, rokonaid nincsenek körülötted. Itthon meg közben a testvéremnek a gyerekei csak „jöttek” egymás után. Nekem pedig – bár karrier és anyagiak szempontjából fejlődtem – a magánéletem megrekedt. A családomtól is kezdtem eltávolodni: amikor hazajöttem, a

testvérem gyerekei elkezdtek sírni, a szüleim egyre idősebbek lettek. Sokat vívódtam ezen, mert a végső döntést akartam meghozni. Két évbe telt, amíg megszületett, s akkor telepedtem haza. Annyira szerettem most ezt a várost, amit fiatal koromban folyton el akartam hagyni. Látom azokat az értékeket, amelyeket annak idején nem vet-

tem észre: a szoros baráti kapcsolatokat, a család közelségét, azt, hogy valaki jön, kopogtat, s megkérdi, jövök-e kávézni.

– Akkor az itthonlét hozta elő a művészvénát, a kézművest?

– Hazajöttem, volt megspórolt pénzem, szerettem volna kitalálni, mit szeretnék tenni. Bár kommunikációt végeztem, úgy éreztem, az nem az én asztalom. Még Londonban kezdtem weboldalakat elemzésével foglalkozni, amit itthon is folytattam, de időközben kiégtem. Aztán véletlenül egy bőrműves ismerősöm adott három-négy megmaradt bőrdarabot. Tudta, hogy ruhákat készítettem régebb, s hát ha fel tudom használni. Bár ruhák készítésénél nem igazán lehet felhasználni, mert akkor nem lehet kimosni, kértem, ne dobja el semmiképp, mert szépek, színesek, kezdek én velük valamit. Azokból aztán elkészítettem az első nyakláncomat: rojtok, bojtok voltak rajta, színesre festettem. Azzal mentem ki egy este a kávézóba, s mindenki odavolt a nyakláncoméért. Itthon pedig azért ez nem szokás. Vádidegenek megállítottak, hogy milyen szép a nyakláncom és kérdezték, honnan van. Az egyik lány pedig – amikor meghallotta, hogy én készítettem – azt mondta, bármennyit fizet, csak készítsek neki is. Én meg csak csodálkoztam, hogy hova gondol, hiszen nekem nem ez a szakmám. Aztán hazamentem, elgondolkodtam, s megkerestem a lányt Facebookon. Írtam neki, hogy végül is készítek neki is. Három különböző verzió közül választhatott. Találkoztunk ugyanabban a kávézóban, nehezen választott, de közben odajött egy másik asztaltól két másik lány is, s megvette a másik kettőt. Akkor azt mondtam: végre megérkeztem, ezzel fogok foglalkozni. Elkezdtem készíteni az ékszereket, eleinte nyilván az egyszerűbbeket.

– Kizárólag bőr az alapanyag?

– Bőrből dolgozom és kristályokkal. Az a jó, hogy a bőrből mindent ki lehet hozni. A vágással és a fes-

téssel olyan hatásokat lehet elérni, mintha a tárgy gyöngyből lenne vagy fémből, esetleg ezüsből. Nem mindig jönnek rá, hogy bőrből készült. A tollformájúak olyanok, mintha feketerígó toll lenne.

– Honnan lehet beszerezni az alapanyagot?

– Turkálókából, gyakorlatilag újrahasznosítom az anyagot. Megveszek minden bőrt, ami jó állapotban van: táskát, ruhát, cipőt. Bőrkabát, bőrszoknya, bőrnadrág, minden, ami szép bőr, azt megveszem és újrahasznosítom. Eszem ágában sincs újat venni, még turkálókban is drága a bőr. Amelyik

Hazajöttem, volt megspórolt pénzem, szerettem volna kitalálni, mit szeretnék tenni. Bár kommunikációt végeztem, úgy éreztem, az nem az én asztalom. Még Londonban kezdtem weboldalakat elemzésével foglalkozni, amit itthon is folytattam, de időközben kiégtem.

nagyon el van használva, aprópénzekért is meg lehet kapni, azt viszont én sem tudom felhasználni. Így is sok veszteség van, a bőr általában az újjánál, a zsebénél, a nyakánál el van használódva.

– E különleges ékszervilág megtalálta a viselőit?

– Igen. Tudom, hogy nem mindenkinek a stílusa, de akinek az, annak nagyon bejön. Sokszor úgy látom, van ezekben valami, ami függőséget okoz. Egyik ismerősömnek, aki nem hord egyáltalán fülbevalót, ajándékoztam egy tollformájút. Azt mondta, nem fogja hordani, aztán mégis úgy megtetszett neki, hogy mindig rajta van, s rendelt még öt fülbevalót. Azt mondja, nem tudja letenni. Amúgy azt hallottam, hogy az emberek – ha mennek az úton, és két Hajnal-fülcsi találkozik – néha köszönnek egymásnak, vagy mosolyognak egymásra az ékszer viselői. Most már tényleg csak ezzel foglalkozom. Bár sosem hittem, hogy ebből meg lehet élni, de Budapestről, Londonból is vannak már megrendeléseim. A sikereimet, azt hiszem, az mutatja a legjobban, hogy már többen másolják is a munkáimat. Az egyik egy csaj volt New Yorkból, rám írt, hogy milyen szépek az ékszereim, és megkérdezte, mennyiért adom el. Azt gondoltam, akar rendelni, de többet nem válaszolt. Később utánanéztam, s láttam, hogy másolja az ékszereimet és árulja. Különböben itthon is van valaki, aki utánoz: amióta mandalákat készítek, ő is ugyanazt teszi. Zavar ez, de azt gondolom, én mindig előbbre vagyok: nincs fizikailag időm arra, hogy mindent megvalósítsak, olyan sok ötletem van.

A választék gazdag, de az ékszerkészítőnek még így sincs elég ideje arra, hogy mindent megvalósítson